

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **D. V.**
státní příslušník Ruské federace
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Alexejem Krenkem
sídlem Budečská 1010/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2021, č. j. MV-130526-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 2. 7. 2021, č. j. OAM-695-48/ZR-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 318/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky s odůvodněním, že žalobce k žádosti o vydání tohoto povolení předložil osvědčení o složení jazykové zkoušky (dále jen „osvědčení“), ačkoliv požadovanou jazykovou zkoušku ve skutečnosti nesložil. Dále byla žalobci podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena 30denní lhůta k vycestování z území.

2. Žalobce v úvodu žaloby upozorňuje, že v této věci byla předchozí rozhodnutí správních orgánů zrušena rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2020, č. j. 46 A 144/2017 - 28 (dále jen „rozsudek 46 A 144/2017“ nebo též „první rozsudek“). V mezidobí též proběhlo trestní řízení, v němž bylo spolehlivě prokázáno, že předmětné osvědčení nebylo padělkem, což správní orgány při rozhodování o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu nijak nereflektovaly.
3. Žalobce zejména nesouhlasí s tím, že by se zaviněně dopustil jakéhokoli jednání, které by mohlo vést ke zrušení jeho pobytového oprávnění. Lichý je podle žalobce závěr žalované, že není podstatné, zda žalobce osvědčení padělal. Žalobce brojí též proti závěru žalované, že si musel být vědom toho, že jazykovou zkoušku nesložil. Žalobce upozorňuje, že o průběhu této zkoušky nebyl nikdy poučen, přičemž ve skutečnosti český jazyk ovládá a běžně v něm komunikuje. Podle žalobce z logiky věci vyplývá, že pokud by měl možnost protiprávně získat osvědčení o složení jazykové zkoušky, nemusel by se vůbec zúčastnit ani její písemné části. Otázka, zda žalobce v písemné části skutečně o jeden bod nedosáhl potřebného hodnocení, přitom nikdy nebyla přezkoumatelným způsobem posouzena. Jedinou nespornou skutečností je, že osvědčení je pravé a dosud nebylo zákonným způsobem zrušeno či změněno. Pokud by žalobce věděl, že jazykovou zkoušku nesložil, požadoval by přezkoumání jejích výsledků anebo by se pokusil zkoušku složit znovu. Žalobce má za to, že jej správní orgány viní z nepoctivého jednání, které mu však nebylo nikdy prokázáno. Napadené rozhodnutí se opírá pouze o nepřezkoumatelné sdělení jazykové školy, na které evidentně docházelo při organizování jazykové zkoušky k neuvěřitelnému chaosu, což však nelze přičítat k tíži žalobce. V této souvislosti žalobce namítá, že žalovaná nijak nereagovala na jeho námitku, aby mu bylo umožněno prokázat znalost českého jazyka postupem podle § 70 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí intenzivně zasahuje do jeho soukromého, rodinného a pracovního života. Správní orgány v tomto ohledu nedostatečně hodnotily důkazy, které měly k dispozici, přičemž ignorovaly další důkazní návrhy žalobce a samy si podrobnější relevantní důkazy neobstaraly. Za situace, kdy žalobce nemohl kvůli zrušení pobytového oprávnění zákonným způsobem pobývat na území, se jeví jako šikanózní postup správních orgánů, které opakovaně provedly pobytovou kontrolu, při které „vytěžily“ blíže nespecifikovaného souseda a opatřily si pouze fotografii žalobcova domovního zvonku. Správním orgánům přitom bylo známo, že žalobce na území vlastní velký dům, ve kterém po celou dobu svého pobytu pracoval a bydlel, a má zde blízkou rodinu, přátele a vysněnou práci. Žalobce dále uvádí, že na území pobýval více než 10 let a již se integroval do české společnosti. Českou republiku pokládá za centrum svého života a spojuje s ní veškeré své životní plány. Pevné vazby žalobce na území rovněž potvrzují jeho opakovaná vyjádření předložená v průběhu správního řízení. Žalobce dále správním orgánům vytýká, že nijak nereagovaly na jeho návrh, aby jej v rámci řízení

vyšlechly. Správní orgány rovněž nezohlednily, že žalobce bez přítomnosti na území nemůže řídit a dále rozvíjet svou společnost X (dále jen „X“), přičemž nijak nehodnotily ani předložené účetní závěrky a potvrzení o produkčních plánech. Podle žalobce mu nelze klást k tíži, že v důsledku předchozích nezákonných rozhodnutí správních orgánů nemohl pobývat na území České republiky. V tomto směru neobstojí argumentace žalované, podle které se žalobce mohl po vydání rozsudku 46 A 144/2017 na území vrátit. Rozsudek 46 A 144/2017 totiž nabyl právní moci dne 14. 2. 2020 a již dne 12. 3. 2020 byl v České republice vyhlášen nouzový stav, kdy případné cestování představovalo velké riziko pro zdraví. Konzulární oddělení v Moskvě bylo navíc v tu dobu zcela přetížené a následně po delší dobu skoro nefungovalo. Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením žalované, že zrušení povolení k trvalému pobytu mu nebrání v dalším pobytu na území, jelikož může požádat o nižší pobytové oprávnění. Podle žalobce je veřejně známou skutečností, že za poslední rok a půl v Ruské federaci prakticky nelze podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v České republice, a pokud je taková žádost podána, její vyřízení trvá dlouhou dobu. Většina těchto žádostí je navíc zamítnuta. Napadeným rozhodnutím tak *de facto* dochází k ukončení žalobcova pobytu na území České republiky, což je obrovským zásahem do jeho osobní sféry.

5. Žalovaná se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Upozorňuje, že žalobní argumentace se nijak neliší od námitek uplatněných v odvolání, přičemž v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

II. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce na území České republiky pobýval od roku 2008. V lednu 2015 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, k němuž předložil mj. osvědčení o znalosti českého jazyka, ev. č. CZ-2014-005, podle kterého jazykovou zkoušku vykonal dne 21. 1. 2015 na Střední průmyslové škole strojírenské a Jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky Kolín IV, Heverova 191 (dále jen „jazyková škola“). Rozhodnutím ministerstva ze dne 18. 2. 2015, č. j. OAM-01081/TP-2015, bylo žalobci uděleno povolení k trvalému pobytu, právní moci toto rozhodnutí nabylo dne 5. 3. 2015.
7. Dne 31. 3. 2016 ministerstvo zahájilo vůči žalobci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomuto postupu ministerstvo přistoupilo na základě sdělení jazykové školy ze dne 30. 11. 2015, podle kterého žalobce „*konal dne 21. 1. 2015 na naší škole zkoušku znalosti českého jazyka pro získání trvalého pobytu v ČR. Zkoušku NEVYKONAL a NEBYLO mu vystaveno Osvědčení. Jednalo se o opakovaný pokus.*“ Žalobce byl při registraci zapsán pod kódem CZ-2015-005 a jeho totožnost byla ověřena cestovním dokladem č. 652199659. Žalobce neuspěl v jedné ze tří částí písemné zkoušky (v částech *čtení s porozuměním* a *poslech s porozuměním* získal vždy 18 bodů, ze *psaní* žalobce dostal nedostatečných 11 bodů). K ústní zkoušce nebyl vůbec připuštěn (*k úspěšnému složení zkoušky bylo třeba uspět ve všech částech zkoušky alespoň z 60 %, tj. získat v každé části alespoň 12 bodů – pozn. soudu*). Součástí správního spisu je též evidenční list uchazeče o vykonání jazykové zkoušky, ve kterém jsou uvedeny identifikační údaje žalobce, odpovědní listy z písemné části zkoušky a potvrzení o výsledku zkoušky (z písemné části zkoušky žalobce získal ze *čtení s porozuměním* a *poslechu s porozuměním* 90 % bodů, ze *psaní* získal 55% bodů, k ústní části zkoušky nebyl žalobce připuštěn). Na evidenčním listu uchazeče a potvrzení o zkoušce je uveden kód uchazeče CZ-2014-005. Odpovědní listy jsou označeny kódem uchazeče CZ-2015-005.

8. Žalobce v průběhu správního řízení namítal, že k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu předložil pravé osvědčení o znalosti českého jazyka (vyjádření ze dne 29. 8. 2016). Trval na tom, že jazykovou zkoušku řádně vykonal a byl mu vystaven originál osvědčení. Dále upozornil, že si ministerstvo neopatřilo žádné podklady, na základě kterých by bylo možné posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Současně navrhl, aby byl vyzván k předložení nového osvědčení, nebo aby ho ministerstvo ke skutkovému stavu věci a jeho osobním poměrům vyslechlo (vyjádření ze dne 25. 1. 2017).
9. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 10. 4. 2017, č. j. OAM-695-17/ZR-2016, zrušilo podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a stanovilo mu 30denní lhůta k vycestování z území. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 7. 2017, č. j. MV-71811-4/SO-2017, zamítla. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, které Krajský soud v Praze vyhověl a rozsudkem 46 A 144/2017 uvedené rozhodnutí žalované zrušil s odůvodněním, že správní orgány přezkoumatelným způsobem neposoudily případné dopady zrušení pobytového oprávnění žalobce do jeho soukromého a rodinného života. Soud však neshledal důvodnou žalobní námitku týkající se otázky složení jazykové zkoušky. Po vrácení věci k dalšímu řízení vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 12. 2. 2020, č. j. MV-71811-12/SO-2017, jímž první rozhodnutí ministerstva zrušila a věc mu vrátila k novému projednání.
10. Ministerstvo si následně opatřilo výpisy z evidence cizinců ve vztahu k žalobcově bývalé manželce (I. S.) a dceři (O. V.), výpisy z obchodního a živnostenského rejstříku týkající se společnosti X, a dále rozvahy této společnosti k 31. 12. 2018 a 31. 12. 2019. Ministerstvo dále požádalo cizineckou policii o provedení pobytové kontroly na adrese X, kde měli žalobce a jeho dcera hlášené místo pobytu.
11. Při první pobytové kontrole provedené dne 14. 1. 2020 policie zjistila, že rodinný dům na uvedené adrese nemá označený domovní zvonek ani poštovní schránku. Na zvonění nikdo nereagoval. V domě nebyl nikdo zastížen ani při druhé pobytové kontrole provedené dne 11. 3. 2020. Soused z vedlejšího domu policii sdělil, že žalobce v domě pobývá sám pouze pár dní v roce, naposledy jej viděl v prosinci 2019. Při třetí pobytové kontrole provedené dne 4. 5. 2021 policie zjistila, že neoznačená poštovní schránka je plná letáků. Na zvonění opět nikdo nereagoval, do domu nebylo přes závěsy v oknech vidět. Sousedka na pravé straně domu policii sdělila, že nikoho z okolí nezná a kvůli pandemii koronaviru z domu moc nevychází. Sousedka na levé straně domu policii sdělila, že podle předložené fotografie žalobce nezná, v sousedním domě dlouho nikoho neviděla, večer se tam nesvítí. Při čtvrté pobytové kontrole provedené dne 18. 5. 2021 policii zjistila, že domovní zvonek byl označen jmenovkou žalobce, poštovní schránka byla opět přeplněna letáky. Na zvonění nikdo nereagoval, sousedé nebyli rovněž zastíženi. Pracovnice Obecního úřadu Ú. policii sdělily, že žalobce neznají, poplatek za komunální odpad platí jednou ročně společnost X.
12. Součástí správního spisu je dále usnesení Okresního státního zastupitelství v Kladně ze dne 2. 11. 2020, č. j. 1 ZT 117/2018 - 71, jímž byla trestní věc žalobce postoupena ministerstvu, neboť skutek, pro který se vedlo trestní stíhání, by mohl být posouzen jako přestupek. Trestní stíhání bylo proti žalobci vedeno pro přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku týkající se předložení osvědčení o znalosti českého jazyka k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Za tento skutek byl žalobce uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Kladně ze dne 17. 6. 2018, č.

j. 1 T 115/2019 - 125. Tento trestní příkaz však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 6 Tz 104/2019 - 150, a to na základě stížnosti pro porušení zákona, neboť inkriminovaný skutek neměl být kvalifikován jako trestný čin. Státní zástupce v návaznosti na zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu dospěl k závěru, že „*provedenými důkazy nebylo zjištěno, za jakých okolností bylo osvědčení vyhotoveno, popřípadě kdo jej předal do dispozice obviněného* [tj. žalobce – pozn. soudu]. *Současně však bylo dostatečně prokázáno, že obviněný nikdy předmětnou zkoušku nesložil [...].*“ V záhlaví usnesení je uvedeno, že žalobce byl toho času bez zaměstnání a pobýval v Moskvě.

13. Dne 2. 7. 2021 vydalo ministerstvo prvostupňové rozhodnutí, v němž setrvalo na závěru, že žalobcem předložené osvědčení o složení jazykové zkoušky neodpovídalo skutečnosti. K tomuto zjištění ministerstvo dospělo na základě sdělení jazykové školy a dokumentace týkající se průběhu zkoušky, jakož i šetření orgánů činných v trestním řízení. Na podporu své argumentace dále ministerstvo odkázalo na závěry rozsudku 46 A 144/2017 a rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 10. 2020, č. j. 4 Azs 189/2018 - 31, ve skutkově i právně obdobné věci. Ministerstvo neshledalo, že by rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do soukromého a rodinného života žalobce. Zejména upozornilo, že žalobce poslední dobou na území prokazatelně nepobývá. Po vydání prvního rozsudku si žalobce nepřevzal nový doklad a v rodinném domě v X se dlouhodobě nezdržuje. S bývalou manželkou se žalobce rozvedl dne 24. 3. 2018. Žalobcova dcera má na území povolený trvalý pobyt se svým manželem S. M. Na hlášené adrese v X však rovněž nepobývá. Ministerstvo dále zdůraznilo, že žalobce se v průběhu řízení k tvrzenému zásahu do práva na soukromý a rodinný život podrobněji nevyjádřil. V daném případě tak nedojde k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Podle ministerstva není zrušení trvalého pobytu nepřiměřené ani z hlediska ekonomických zájmů žalobce na území. Žalobce je jedním ze tří jednatelů společnosti X, kteří jsou oprávněni jednat samostatně. Svůj 10 % podíl ve společnosti navíc může žalobce převést, případně svou ekonomickou činnosti vykonávat i mimo území České republiky.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém zejména namítal, že osvědčení o znalosti českého jazyka nebylo paděláno, což potvrdila mj. zjištění učiněná v rámci trestního řízení. Žalobce dále namítal, že ministerstvo dostatečně neposoudilo jeho osobní a rodinné poměry, v průběhu řízení jej nevyslechlo a chybně zhodnotilo jeho ekonomické zájmy na území České republiky. Žalobce zdůraznil, že prosperující společnost X má ve svých aktivech přes 17 milionů Kč. Žalobce na území několik let spolupracuje s řadou českých výrobců v oblasti produkce speciálních efektů pro reklamu a filmový průmysl. Žalobce je též filmovým režisérem a Česká republika je podle něj unikátním místem, kde jsou na relativně malé ploše dostupné přírodní i městské lokace. Na podporu své argumentace žalobce k odvolání přiložil potvrzení vystavené společností Mindset Pictures s.r.o. a Divadlem Marianny Arzumanové, z. s.
15. Dne 7. 9. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, v němž se zcela ztotožnila se závěry ministerstva. Podle žalované byl v daném případě prokazatelně naplněn důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což ostatně potvrdil již první rozsudek. Žalovaná dále upozornila, že žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, který by mohly nasvědčovat porušení čl. 8 Úmluvy. Žádné takové okolnosti pak nebyly v průběhu správního řízení zjištěny ani z moci úřední. V této souvislosti podotkla, že žalobce má možnost požádat o vydání nižšího pobytového oprávnění podle svých pobytových priorit. Dále zdůraznila, že žalobce pobýval mimo

území již před vypuknutím pandemie koronaviru, přičemž z jeho dlouhodobého pobytu v zemi původu je zřejmé, že svůj soukromý život již na území České republiky nerealizuje. Stejně tak je patrné, že žalobce je schopen na dálku zajistit i své pracovní aktivity a ekonomické zájmy. Provedení výsledku žalobce považovala žalovaná za nadbytečné, jelikož žalobce nijak nespecifikoval, jaké skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života by měly být takto zjištěny.

III. Posouzení věci soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
17. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
18. Žaloba není důvodná.
19. Podle § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen „*k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem vydaným podle § 182a odst. 1 písm. a), není-li dále stanoveno jinak.*“ Tímto prováděcím předpisem je nařízení vlády č. 31/2016 Sb., o prokazování znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu, ve znění účinném do 31. 8. 2021 (dále jen „nařízení č. 31/2016 Sb.“). Zkouška se skládá z písemné části, která ověřuje znalost jazyka ve čtení, v poslechu a v psaní, a ústní části, která se skládá z odpovědí na otázky a řešení úkolů na základě obrazového podkladu, přičemž k úspěšnému složení zkoušky je třeba uspět ve všech jejích částech alespoň z 60 % (§ 8 odst. 1 a § 9 odst. 2 nařízení č. 31/2016 Sb.). Uchazeč, který neuspěl v písemné části, nekoná ústní část zkoušky (§ 11 odst. 1 nařízení č. 31/2016 Sb.). Dokladem o úspěšném vykonání zkoušky je osvědčení, které uchazeči vydá zkušební instituce v den konání zkoušky (§ 12 odst. 1 věta první nařízení č. 31/2016 Sb.).
20. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinci trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo ***náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti***“ (zvýraznění doplněno soudem).
21. Výkladem citovaných ustanovení se NSS zabýval v několika skutkově podobných případech, kdy ministerstvo zrušilo cizinci platnost povolení k trvalému pobytu z důvodu, že cizinec k žádosti o vydání tohoto povolení předložil osvědčení o složení jazykové zkoušky, ačkoliv požadovanou zkoušku ve skutečnosti nesložil, srov. rozsudky NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 Azs 430/2018 - 38, ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018 - 48, č. 3893/2019 Sb. NSS, ze dne 18. 7. 2019, č. j. 7 Azs 96/2019 - 27, ze dne 21. 10. 2020, č. j. 4 Azs 189/2018 - 31, a ze dne 6. 8. 2021, č. j. 5 Azs 216/2020 - 44. V případech řešených odkazovanou judikaturou představovalo stěžejní důkaz – shodně jako v posuzované věci –

sdělení jazykové školy o tom, že se cizinec jazykové zkoušky zúčastnil, ovšem ji úspěšně nesložil, což dále dokládala dokumentace o zkoušce (srov. § 8 odst. 5 nařízení č. 31/2016 Sb.), z níž plynulo, že cizinec nebyl úspěšný již v písemné části zkoušky, a k ústní části zkoušky tak nebyl vůbec připuštěn. NSS dospěl ve všech uvedených případech k závěru, že pro účely řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu postačí, že budou údaje uvedené v osvědčení o vykonání jazykové zkoušky ze strany jazykové školy účinně popřeny za pomoci autentických a relevantně nezpochybněných záznamů o průběhu zkoušky. Není přitom nezbytné zjišťovat, kdo je odpovědný za vzniklou situaci, tj. kdo ve skutečnosti vystavil osvědčení o vykonání jazykové zkoušky a zda podpisy na něm jsou pravé. Za situace, kdy cizinec nebyl připuštěn k ústní části zkoušky, si musel být vědom, že pozitivní osvědčení, které navzdory negativnímu výsledku zkoušky k žádosti přiložil, je buď padělané, nebo pozměněné, nebo že údaje v něm obsažené přinejmenším neodpovídají skutečnosti. Kterákoli z těchto tří možností dostačuje podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. NSS dále dovodil, že v souladu s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, musí být pro zrušení trvalého pobytu cizince přítomen aspekt *podvodného jednání* (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 3. 2019, C-557/17, *Y. Z. a další*, odst. 64-74). Za takové podvodné jednáním lze považovat i předložení osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být vědom, že při zkoušce neuspěl.

22. V souladu s uvedenými judikaturními závěry soud již v prvním rozsudku shledal, že správní orgány spolehlivě prokázaly, že žalobce dne 21. 1. 2015 ve skutečnosti požadovanou zkoušku z českého jazyka nesložil (viz odst. 21-23 rozsudku 46 A 144/2017). Osvědčení předložené k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu tak neodpovídalo skutečnosti, což podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců představuje důvod ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Jelikož skutkový ani právní stav ve vztahu k této otázce se po vydání rozsudku 46 A 144/2017 nezměnil, soud neměl důvod se od tohoto dříve vysloveného právního názoru odchýlit (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008 - 67, č. 1/2009 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, č. 3321/2016 Sb. NSS, odst. 47).
23. Co se skutkového stavu týče, z dokumentace předložené správním orgánům ze strany jazykové školy vyplývá, že žalobce se dne 21. 1. 2015 k jazykové zkoušce dostavil a absolvoval její písemnou část. Nedosáhl však požadovaných 60 % správných odpovědí v každém ze tří dílčích úkolů, a to konkrétně v části psaní, ve které získal pouhých 11 bodů z 20 možných, tj. 55 %. Jelikož žalobce nebyl úspěšný v písemné části, nebyl připuštěn k ústní části. O pravdivosti těchto informací nevyvstaly žádné pochybnosti a žalobce správnost dokumentace jazykové školy relevantně nezpochybnil. Takovou pochybnost dle soudu nevyvolává ani záměna roku 2014 a 2015 v kódu uchazeče, resp. uvedení kódu s rokem 2015 na odpovědních listech (viz odst. 6-7 tohoto rozsudku), jež jinak plně korespondují s ostatními doklady, které přitom i samy o sobě dokládají neúspěch žalobce u jazykové zkoušky. Zpochybnit správnost uvedených podkladů pak nemůže ani zcela obecná a ničím nepodložená argumentace žalobce, že sdělení jazykové školy je nepřezkoumatelné. Skutečnost, že žalobce v části psaní nedosáhl požadovaných 12 bodů, je bez jakýchkoliv pochybností patrná z příslušných odpovědních listů, které jsou součástí správního spisu.

24. Soud přisvědčuje hodnocení správních orgánů obou stupňů, že podklady o průběhu jazykové zkoušky společně se sdělením jazykové školy tak v souladu s § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyvrátily pravdivost osvědčení o znalosti českého jazyka, které žalobce předložil k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Pro účely řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zcela postačovalo, pokud byly údaje uvedené v osvědčení ze strany jazykové školy účinně popřeny za pomoci autentických a relevantně nezpochybněných záznamů o průběhu zkoušky. Nebylo přitom nezbytné zjišťovat, kdo byl odpovědný za vzniklou situaci, tj. kdo ve skutečnosti vystavil osvědčení o vykonání jazykové zkoušky, zda se jedná o padělek či zda podpisy na něm jsou pravé. Správný je proto závěr žalované, že pro rozhodnutí ve věci nebylo nutné zjišťovat, zda žalobce osvědčení padělal, či zda byl za jednání související s obstaráním tohoto osvědčení trestně stíhán či odsouzen. Podstatné je totiž v daném případě pouze zjištění, že údaje v předloženém osvědčení neodpovídaly skutečnosti, což se správním orgánům podařilo spolehlivě prokázat. Uvedený závěr pak není v rozporu se zjištěními státního zastupitelství, že předmětné osvědčení je sice pravé (tj. nepadělané, nezfalšované), nicméně obsahuje nepravdivou informaci, že žalobce zkoušku ze znalosti českého jazyka úspěšně složil (viz odst. 12 tohoto rozsudku a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 6 Tz 104/2019 - 150, odst. 11-16).
25. Přisvědčit nelze ani tvrzení žalobce, že si nebyl vědom toho, že jazykovou zkoušku ve skutečnosti nesložil. Průběh zkoušky z českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu je rámcově upraven nařízením č. 31/2016 Sb., které v § 8 odst. 1 podrobněji specifikuje jednotlivé části zkoušky (viz odst. 19 tohoto rozsudku). Žalobce tudíž musel být srozuměn s tím, že k úspěšnému složení zkoušky je třeba dosáhnout v písemné i ústní části alespoň 60 % bodového hodnocení. O této skutečnosti, která vyplývá přímo z podzákoného právního předpisu, nebyly správní orgány povinny žalobce poučovat. Obecně lze navíc vycházet z toho, že uchazeč, který se zkoušky účastní, bude seznámen alespoň se základními podmínkami jejího úspěšného složení a částmi zkoušky, které je k tomu třeba vykonat. Žalobcem naznačovaná představa, že se dostavil k vykonání jazykové zkoušky, aniž by vůbec znal nejzákladnější podmínky jejího úspěšného složení, a tedy aniž by na jejím konci vůbec pochopil, zda ji absolvoval, není dle soudu dost dobře uvěřitelná. V této souvislosti soud upozorňuje, že žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil, že by byl vůbec připuštěn k ústní části zkoušky. Nelze proto uvěřit žalobcovu tvrzení, že navzdory tomu, že neuspěl v jedné ze tří částí písemné zkoušky a vůbec nebyl připuštěn k části ústní, přesto odešel s pocitem, že ve zkoušce uspěl.
26. Zcela mimo nosné důvody napadeného rozhodnutí pak míří žalobcova námitka, že ve skutečnosti český jazyk ovládá a běžně v něm komunikuje. Rozsah žalobcových znalostí českého jazyka měla ověřit právě standardizovaná zkouška, ve které však žalobce neuspěl. Skutečnost, že žalobce v době rozhodné pro udělení povolení k trvalému pobytu nedosahoval požadované jazykové úrovně (tj. úrovně A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky, § 2 odst. 1 nařízení č. 31/2016 Sb.), jednoznačně vyplývá z dokumentace k jazykové zkoušce, která je součástí správního spisu. Ohledně žalobcových znalostí českého jazyka pak nebylo třeba pro účely řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu provádět jakékoliv další dokazování. V tomto ohledu je rovněž lichá argumentace žalobce, že mu správní orgány měly umožnit prokázat znalost českého jazyka postupem podle § 70 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení upravuje způsob, jak má správní orgán postupovat, zjistí-li v průběhu řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu, že cizinec český jazyk v požadovaném rozsahu neovládá.

Předpokladem pro tento postup je tak pochybnost o cizincově znalosti českého jazyka, kterou správní orgán nabude *v průběhu řízení* o vydání povolení k trvalému pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2019, č. j. 1 Azs 247/2018 - 41, odst. 22), tedy *nikoliv až po vydání* tohoto povolení. Uvedené ustanovení tudíž není pro posuzovanou věc nijak relevantní.

27. Za zcela spekulativní, a pro přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí tudíž nepodstatnou, pak soud považuje úvahu žalobce, že pokud by měl možnost protiprávně získat osvědčení o složení jazykové zkoušky, nemusel by se vůbec zúčastnit ani její písemné části.
28. Soud pro úplnost podotýká, že jsou mu známy též rozsudky NSS ze dne 3. 10. 2019, č. j. 9 Azs 207/2019 - 24, a ze dne 16. 3. 2020, č. j. 3 Azs 174/2019 - 34, v nichž cizinci úspěšně zpochybnili věrohodnost záznamů o průběhu jazykové zkoušky konzistentním tvrzením, že se zúčastnili obou částí zkoušky, skutečně ji splnili a osvědčení obdrželi přímo od zkoušejícího, přičemž na podporu svých tvrzení navrhovali konkrétní důkazy, které však správní orgány neprovedly. Je zřejmé, že se o takovou situaci v nyní posuzované věci nejedná: Žalobce totiž nikdy nezpochybnil svou absenci u ústní části zkoušky, nýbrž pouze tvrdil, že neměl povědomí o tom, že zkoušku nesložil úspěšně, čemuž však soud s ohledem na okolnosti daného případu nevěřil. Závěry uvedené v těchto rozsudcích NSS tak nejsou pro posuzovanou věc příléhavé.
29. Soud se dále zabýval otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce do jeho soukromého a rodinného života. Právě nedostatečné posouzení této otázky ze strany správních orgánů bylo důvodem, pro který soud jejich předchozí rozhodnutí zrušil (viz odst. 24-32 prvního rozsudku).
30. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy „[k]aždý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“ Podle odst. 2 téhož ustanovení „[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“
31. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
32. Pro případ rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákon výslovně nestanoví povinnost správních orgánů posoudit přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Přesto je však i v takovém případě nutné posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí ke konkrétní námitce cizince (srov. rozsudky NSS 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, odst. 12, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53, odst. 34, a ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, č. 3/2020 Sb. NSS, odst. 16-22). Tato povinnost vyplývá z čl. 8 Úmluvy, který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Nutno zdůraznit, že není povinností správních orgánů výslovně hodnotit všechna kritéria pro posuzování přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ale postačí zohlednit pouze důvody, které jsou v

daném případě specifické a vyplývají z průběhu správního řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, odst. 16, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 31, bod 18).

33. Žalobce koncipoval námitku nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života značně obecně v tom smyslu, že v České republice vlastní rodinný dům, má zde blízkou rodinu a přátele a vysněnou práci. Žalobce však uvedená tvrzení v průběhu správního řízení ani později v žalobě příliš nespecifikoval. Pokud žalobce skutečně chtěl, aby správní orgány otázku přiměřenosti posuzovaly, měl zejména identifikovat konkrétní osoby (rodinné příslušníky či přátele), s nimiž měl na území sdílet svůj soukromý život. To však žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neučinil. Stejně tak žalobce nekonkretizoval ani nemovitosti, která na území údajně vlastní (dle údajů z katastru nemovitostí vlastní rodinný dům na adrese X, společnost X). Za této situace se soud zcela ztotožňuje se závěrem žalované, že provedení výslechu žalobce by bylo zcela nadbytečné, jelikož žalobce nedokázal ani rámcově vymezit skutkové okolnosti týkající se svého soukromého a rodinného života, které měly být takto prokázány (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Jiné návrh na doplnění dokazování ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí přitom žalobce v průběhu správního řízení nevznesl.
34. Dle soudu si správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí opatřily dostatek důkazních prostředků (výpisy z evidence cizinců, obchodního a živnostenského rejstříku, a dále si opakovaně vyžádaly pobytové kontroly), na základě kterých přesvědčivě odůvodnily, že zrušením trvalého pobytu žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život, jak jej chrání čl. 8 Úmluvy. Jakkoliv soud pokládá za přirozené, že žalobce si za několik let pobytu vytvořil na území České republiky osobní i pracovní vazby, z podkladů založených ve správním spise vyplývá, že v době rozhodování žalované již delší dobu pobýval v Ruské federaci a svůj soukromý život v České republice nadále nerealizoval. Argumentoval-li žalobce tím, že Českou republiku opustil v důsledku předchozích nezákonných rozhodnutí správních orgánů, přičemž jeho návrat na území po vydání prvního rozsudku ztěžovala pandemie koronaviru, soud konstatuje, že žalobci nic nebránilo v tom, aby si na území ještě před svým odjezdem požádal o nižší pobytová oprávnění (srov. § 33 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců), nebo aby po opadnutí první vlny pandemie koronaviru na zastupitelském úřadě požádal o vízum za účelem převzetí povolení k pobytu (srov. § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Skutečnost, že tak žalobce neučinil, pouze nasvědčuje tomu, že těžiště svého soukromého a rodinného života již zjevně nevztahoval k České republice.
35. Článek 8 Úmluvy v rámci „větve“ soukromého života chrání i právo jednotlivce vytvářet profesní či obchodní vztahy (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 12. 6. 2014 ve věci *Fernández Martínez proti Španělsku*, č. 56030/07, odst. 110, a ze dne 5. 10. 2017 ve věci *Bărbulescu proti Rumunsku*, č. 61496/08, odst. 71). Při jeho interpretaci však nelze jít tak daleko, že bude neomezeně chránit i cizince, který naplnil zákonem poměrně striktně nastavená kritéria pro zrušení pobytového oprávnění (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, č. 3/2020 Sb. NSS, odst. 29). Ačkoliv může zrušení trvalého pobytu pro žalobce představovat z hlediska jeho pracovních vztahů či realizace ekonomických zájmů jistou komplikaci, nejedná se o natolik intenzivní újmu, pro kterou by bylo možné dovodit porušení čl. 8 Úmluvy. Žalovaná navíc správně upozornila, že dlouhodobý pobyt žalobce v zemi původu nasvědčuje tomu, že žalobce je schopen své ekonomické aktivity zajistit i na dálku (resp. je realizovat v zemi původu). Přiléhavá je

rovněž poznámka žalované, že společnost X, v níž je žalobce jednatelem a společníkem, má ještě další jednatele, kteří ji mohou zastupovat samostatně, a tudíž činnost této společnosti není nepřítomností žalobce na území ohrožena. Žalobci navíc po zrušení trvalého pobytu, nic nebránilo v tom, aby si v zemi původu požádal o vydání příslušného pobytového oprávnění, které by mu umožnilo realizovat jeho ekonomické aktivity v České republice (resp. mohl tak učinit v období zhruba 10 měsíců od vydání napadeného rozhodnutí, konkrétně až do 30. 6. 2022, kdy nabyly účinnosti zákon č. 175/2022 Sb. a související nařízení vlády č. 200/2022 Sb., jež byly schváleny v reakci na vývoj ozbrojeného konfliktu na Ukrajině vyvolaného invazí vojsk Ruské federace).

36. Soud konečně neshledal, že by v postupu správních orgánů, které při zjišťování skutkového stavu věci opakovaně požádaly cizineckou policii o provedení pobytové kontroly v místě hlášeného pobytu žalobce a jeho dcery, bylo možné spatřovat prvky šikanózního či svévolného jednání. Tímto postupem správní orgány pouze v souladu s § 3 správního řádu zjišťovaly skutkový stav věci, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by se jednalo o pouhou „zástěrku“ k neoprávněnému zásahu do práv žalobce. Jakkoliv byly z pohledu cizinecké policie pobytové kontroly bezvýsledné, pro posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí přinesly cenný poznatek, že žalobce se na území České republiky dlouhodobě nezdržuje. Ani tento žalobní bod tak není důvodný.

IV. Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
38. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. října 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu